

CSODA AZ UDVARON

*Dél van — a rongybabákkal játszó gyermek
úgy vágódik ki most a nyárba,
ahogy a virágok, első szerelmek
pukkanva törnek napvilágra.*

*Elhúlve nézem: hihetetlen!
Az ólak túlvilági fényben égnek,
csillog a szemétdomb s a kertben
szanaszéjjel sült tökök heverésznek.*

*Csak most veszem észre: sarkantyús, hetyke
kakasunk félelmetes árnya,
ím, rajzszögekkel van odaszegezve
a szomszéd ház homlokfalára.*

*Csak most látom: vadul pörögve
szállnak a magasban szikrázó tollak,
míg idelelt a tyúkok nyögve
a porba izzó tojásokat tojnak.*

*Némán figyelem, amint tovaballag
egyetlen malackánk: röfögve
megy világgá — zöld zászlókkal szaladnak
a part menti füzek előtte.*

*Dél van — váratlanul maroknyi
gyerekkorom süt rám egy pillanatra!
Üvegvárat látok ragyogni,
pedig csak düledező, ócska pajta.*

NÉMETH FERENC

ANYÁM

*Melyik égtáj alá rejteztél előlem
szegény földszagú fekete anyám,
gyermekkorom komor, setéttollú öre,
te mellszagató, keserű madár?*

*Hol átkozódsz mostan, piszkebokor foglya,
e négy égtáj alól hová vonultál el
magadat emésztő tüskebokor ágra?
Imhol fiad kérdez s nyilalló szemekkel
csak nézel a beforrt köldökű világba.*

*Jaj én kinöttem forró, verdeső
rejtegető kopott szárnyad alól —
istenkiáltó barna éneked
elhalkult a mámorosvirágú
bodzabokrok között a kertek alján —
merre vársz anyám?*